Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Molbech, Christian Knud Frederik

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1854-02-19)

Citation: Molbech, Christian Knud Frederik: ”BREV TIL: Molbech, Christian FRA: Molbech, Christian Knud Frederik (1854-02-19)”, i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusculanums Forlag, s. 105. Onlineudgave fra Danmarks Breve: https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000039.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

Læs Public Domain-erklæringen

Kiel, d. 19de Februar 1854.

Kiære Fader!

— For en Deel er Forkølelsen Skyld i, at jeg længe ikke har ladet høre fra mig; men ligesaameget ligger Grunden deri, at jeg i dette eensformige, dødsstille Liv, der som en usynlig Fængselsmuur ligger mellem mig og den Verden, jeg er vant til at leve i, ligesom har mistet Begrebet om Tid — og virkelig — ikke — førend jeg fik det undersøgt — vidste om een eller fire Uger vare gaaede siden jeg sidst skrev. Ak — hører jeg dig sige —· hvem der kunde leve i en saadan Stilhed og Ro! Ja, hvem der kunde levei den! det siger jeg ogsaa; men jeg lægger Accenten paa »leve«. Og jeg tilstaaer: jeg har egentlig ikke levet hele denne Vinter. Jeg har spiist og drukket og sovet,· udført min daglige Gierning, lært en Deel, som jeg ikke vidste før, og som mit Embede jo fordrer, jeg skal vide, men som jeg forresten, hvad »min Siæls Frelse« angaaer, gierne kunde have været foruden.

s. 106Det er aabenbart, at Livets Betingelser — eller rettere: Betingelserne for at leve — ere saare forskiellige for de forskiellige Naturer. Dog er der Noget, som det forekommer mig er nødvendigt for Alle, naar de skulle leve et virkeligt Liv. Dette er, om jeg saa maa udtrykke mig, en vis bestemt indvortes Belysning. Det maa enten være Dag eller Nat i Siælen. DagenerLivets Glæde, dets varmende Solskin, dets blomstrende Sommer; Natten er Livets Sorg — men den er dog oplyst af evige Stierner. Derimod: denne Mellembelysning, dette Tusmørkeliv, hvor man hverken er glad eller bedrøvet, men summer som en Oldenborre med tunge Vinger fra Busk til Busk — hvor det er mørkt, og dog ikke rigtig mørkt, lyst, og dog ikke rigtig lyst — hvor man hverken hører Dagens Lærker slaae, eller Nattens tungsindige Sanger fløite — men kun de andre Oldenborrer summe omkring sig: det er et Liv, der falder tungt for Brystet. Hvad mig angaaer, saa er jeg for Øjeblikket en saadan Tusmørkeflagrer; dog vil jeg haabe, at den taagede Luft, der omgiver mig, er Morgen- ikke Aftendæmringen, og at der om ikke altfor lang Tid maa falde klar og fuld Dagbelysning over mit Liv. Thi, jeg tilstaaer det, den foretrækker jeg i ethvert Tilfælde. —

At nu forresten, som jeg ovenfor yttrede, enhver særegen menneskelig Natur kræver sin særegne, aandelige Livsluft for ret at trives — er begribeligt nok (skiøndt man vel efterhaanden ogsaa kan lære at trække Veiret i enLuft, der egentlig ikke passer) — og jeg kommer for mit eget Vedkommende til at tænke paa det bekiendte: »naturam furca pellas ex — Hun kommer dog igien den Hex!« Det er nemlig oftere faldet mig ind, ved at sammenligne mig selv n u med mig selv tilforn — igiennem de forløbne Aar lige indtil Barndommen: at der blandt flere Egenheder, hvilke jeg, som røde Traade, kan forfølge nedad til de tidligste Aar — ogsaa er een, der ret egentlig hører min Natur til — jeg mener den Tilbøielighed til reent momentant at give mig hen i det ydre Livs Strøm og gynge mig paa dets Bølger, som jeg godt husker, at Du under Navn af »Lyst til at more sig« i min Opvækst ubønhørligt forfulgte med en, fra dit Standpunkt meget begribelig Alvor, men som dog hverken Tiden eller Du har formaaet at tvinge. Thi naar jeg nu ransager mig selv, finder jeg egentlig denne Egenskab ligesaa stærkt tilstede hos mig som nogensinde, vel efterhaanden forædlet, men dog ligesaa begiærende som dengang. Den hører mit Væsen til, og jeg har taget den i Beskyttelse, denne lystige Fugl, der har kunnet frelse sit Liv i saa mange Aar. s. 107Tingen er nemlig at den egentlig hverken er meer eller mindre end Phantasien, der, naar den ikke kan være rettet mod Natttens Stierner eller Dagens Sol, gierne flagrer henover Jordens Blomster og laaner selv de ringere af dem en Farve og Glands, som de maaskee i sig selv ikke besidde. Den udfyldte netop tilforn mange af de Timer for mig, som jeg nylig kaldte Tusmørketimer, uden at berøve Siælen dens Evne til at føle dybere Sorger eller høiere Glæder. Den »adspredte« mig, men berøvede mig ikke Evnen til at samle mig. Den var et muntert Lys, der skinnede ind paa mit Arbeidsbord, intet videre, og efterhaanden lærte jeg ogsaa at stille en Skiærm for, naar jeg endelig vilde. —

Men her! Naar jeg har arbejdet Dagen ud — hvad Glæde bringe Aftenens Timer mig saa? »Ingen Sang og intet Spil, ingen Dands og ingen Latter.« Ikke aandfuld Samtale med begavede Mænd, ikke lystig Skiemt mellem unge Piger, ikke Glassenes Klang i et muntert Selskab, ikke heller en stille Skaal tømt med en Ven til Minde om en fælles Fortid, eller i Haabet om en lykkelig Fremtid. Her er Intet af alt dette og intet Andet istedet. Det er denne muntre, lyse Slutning paa Dagen, som det især falder mig tungt at undvære, denne lettere Luft, jeg er vant til stundom at aande i og som min Natur behøver. Hvad Betydning den har, selv for mit Arbeide, seer jeg noksom her. Thi uagtet jeg er hiemme og sidder ved mit Arbeidsbord mange Timer om Dagen, faaer jeg dog ikke det Halve udrettet af det, jeg forhen i den samme Tid kunde faae fra Haanden. Naar man ikke har store Glæder eller store Sorger, saa ere de smaa Glæder ikke at foragte. De smaa Sorger er her derimod nok af, men dem vilde jeg helst være fri for. — —

Med Studenterne kommer jeg godt ud af det, og finder dem i det hele flittige og vakkre — dem jeg har at giøre med nemlig. Dette trøster mig for den liden Omgang, jeg har med mine Colleger. Jeg har ogsaa bestemt, at jeg til næste Vinter engang ugentlig vil see nogle Studenter hos mig om Aftenen — hvorved maaskee det Nyttige og Fornøielige kan lade sig forene. — —

Jeg haaber, hvis Alt gaaer godt, at faae saamegen Tid til Sommer, at jeg kan giøre Oversættelsen af Purgatorio færdig — den ligger mig tungt paa Sinde. — Omtrent ved denne Tid eller nogle Dage senere, i næste Maaned, haaber jeg at være i Kiøbenhavn, hvor jeg da vil tilbringe 4 Uger. Jeg glæder mig ret af

Hiertet til at giensee dig og min kiære Moder s. 108— og jeg trænger i høi Grad, baade aandelig og legemlig til en Forandring. Mange Hilsener til Moder, med Tak for hendes sidste Brev. — —

Christian.